

Wyrok z dnia 7 września 2000 r.

I PKN 12/00

Przesłankami nabycia prawa do uposażenia w stanie spoczynku na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 124, poz. 782) jest uzyskanie prawa do emerytury lub renty przed dniem 1 stycznia 1998 r. w czasie trwania stosunku pracy oraz związek przyczynowy między ustaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury (renty).

Prokurator, którego stosunek pracy wygasł na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o zmianie ustawy o Prokuraturze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawy o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 20, poz. 121) nie nabył prawa do uposażenia w stanie spoczynku.

Przewodniczący SSN Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Sędziowie SN: Józef Iwulski (sprawozdawca), Kazimierz Jaśkowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 7 września 2000 r. sprawy z powództwa Wojciecha K. przeciwko Prokuraturze Okręgowej w P. o wynagrodzenie i ustalenie, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 31 sierpnia 1999 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Powód Wojciech K., po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa skierowanego przeciwko Prokuraturze Wojewódzkiej w P., dochodził ustalenia, że przysługuje mu status prokuratora w stanie spoczynku i prawo do uposażenia spoczynkowego, o którym mowa w art. 71¹ § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 62a ustawy o prokuraturze. Wniósł też o zapłatę różnicy pomiędzy uposażeniem spoczynkowym a świadczeniem rentowym pobieranym z ZUS-u w okresie od 1 lipca

1998 r. do 31 stycznia 1999 r., w łącznej kwocie 8 771 zł. W toku postępowania rozszerzył powództwo o zapłatę za luty 1999 r., dochodząc ostatecznie zapłaty łącznej kwoty 10 448 zł.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Poznaniu wyrokiem z dnia 1 kwietnia 1999 r. [...] oddalił powództwo. Sąd ustalił, że powód w okresie od 1 września 1955 r. do 30 września 1990 r. pracował w organach prokuratury. Począwszy od 14 sierpnia 1972 r. powód zajmował stanowisko Prokuratora Wojewódzkiego w P. Z dniem 30 września 1990 r. stosunek pracy powoda wygał z mocy prawa, ponieważ nie został on powołany na stanowisko prokuratora, jak tego wymagał art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o zmianie ustawy o Prokuraturze PRL, Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawy o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 20, poz. 121). Jeszcze przed wygaśnięciem stosunku pracy powód zachorował. Od 18 lipca 1990 r. do 29 marca 1991 r. pobierał zasiłek chorobowy. Dnia 21 stycznia 1991 r. powód złożył wniosek o rentę inwalidzką. Decyzją z dnia 25 marca 1991 r. ZUS-Oddziału w P. przyznał powodowi rentę inwalidzką drugiej grupy od dnia 30 marca 1991 r., tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego. Po okresie pobierania renty inwalidzkiej, a potem emerytury, Prokurator Wojewódzki w P. decyzją z dnia 12 stycznia 1998 r. przyznał powodowi od dnia 1 stycznia 1998 r. uposażenie spoczynkowe w wysokości 2 960 zł miesięcznie. Decyzja ta została zmieniona w czerwcu 1998 r. Stwierdzono brak podstaw prawnych do ustalenia powodowi uposażenia spoczynkowego i od 1 lipca 1998 r. wstrzymano wypłatę tego świadczenia. Od tej daty powód ponownie zaczął pobierać emeryturę. Opierając się na tych ustaleniach, Sąd pierwszej instancji uznał, iż powodowi nie należy się uposażenie, o którym mowa w art. 71¹ § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 62a ustawy o prokuraturze, ponieważ nie nabył on prawa do renty inwalidzkiej w czasie zajmowania stanowiska prokuratora. Zdaniem Sądu Rejonowego, powód nabył prawo do renty z dniem zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, tj. od 30 marca 1991 r., podczas gdy prokuratorem przestał być 6 miesięcy wcześniej. W ocenie Sądu fakt, że prawo do renty inwalidzkiej powód nabył po okresie nieprzerwanego pobierania zasiłku chorobowego z powodu choroby, która rozpoczęła się przed wygaśnięciem stosunku pracy na stanowisku prokuratora, nie może mieć decydującego znaczenia, ponieważ przepisy dotyczące uposażenia dla prokuratora w stanie spoczynku nie uzależniają prawa do tego uposażenia od związku pomiędzy ustaniem stosunku

pracy, a przejściem na rentę i wymagają by prokurator zajmował to stanowisko bezpośrednio przed przejściem na rentę.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z dnia 31 sierpnia 1999 r. [...] oddalił apelację powoda. Sąd drugiej instancji oparł się na ustaleniach Sądu Rejonowego i uznał, że powodowi nie przysługuje uposażenie w stanie spoczynku, gdyż nie nabył prawa do renty inwalidzkiej w czasie zajmowania stanowiska prokuratora. Powód ma rację, zwracając uwagę, że czym innym jest nabycie prawa do renty, a czym innym nabycie prawa do świadczeń rentowych. O ile prawo do renty powstaje w wyniku spełnienia wszystkich przesłanek wymienionych w art. 32 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm. - ZEP), o tyle prawo do świadczeń rentowych uzyskuje osoba, która spełnia wszystkie przesłanki z art. 32, a oprócz tego spełnia też warunek z art. 76 tej ustawy. Skoro art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. wiąże nabycie prawa do emerytury lub renty z zajmowaniem stanowiska prokuratora, czyli z zatrudnieniem na stanowisku prokuratora, to nie ma podstaw, by dokonywać szerokiej interpretacji tego przepisu, że prawo do uposażenia spoczynkowego nabywa się także wówczas, gdy prawo do emerytury lub renty powstało w okresie równorzędnym z zatrudnieniem na stanowisku prokuratora, za który to okres uważa się czas korzystania z zasiłku chorobowego po wygaśnięciu stosunku pracy na stanowisku prokuratora. Gdyby inny był cel ustawodawcy, to nie użyłby on tak jednoznacznego i wąskiego pojęcia jak "zajmowanie stanowiska prokuratora". Uznając zatem, że pojęcie to oznacza tylko okres zatrudnienia na stanowisku prokuratora, Sąd drugiej instancji rozważył, czy wówczas powód spełnił wszystkie przesłanki do nabycia prawa do renty. Konieczne było więc zbadanie, czy powód zajmując, stanowisko prokuratora, był inwalidą, miał wymagany okres zatrudnienia i czy inwalidztwo powstało w okresie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym. Sąd odwoławczy uzupełnił postępowanie dowodowe i ustalił, że powód nie był inwalidą w czasie, kiedy zajmował stanowisko prokuratora. Ustalił, że inwalidztwo powoda stwierdzono dopiero pół roku po wygaśnięciu stosunku pracy na stanowisku prokuratora, zgodnie z orzeczeniem OKiZ z dnia 21 lutego 1991 r., według którego powstało ono od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, czyli od 30 marca 1991 r. Skoro powód, zajmując stanowisko prokuratora, nie spełnił wszystkich przesłanek do nabycia prawa do renty, to prawa tego wówczas nie nabył i w konsekwencji nie nabył również prawa do uposażenia w stanie spoczynku.

Wyrok ten zaskarżył kasacją powód. Zarzucił naruszenie art. 32 w związku z art. 11 ust. 1 i 2 pkt 1 oraz art. 76 ZEP, a także § 21 ust. 1 i 5 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 5 sierpnia 1983 r. w sprawie składu komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, trybu postępowania, trybu kierowania na badania przez te komisje oraz szczegółowych zasad ustalania inwalidztwa (Dz.U. Nr 47, poz. 214 ze zm.), polegające na uznaniu, iż nie spełnił wszystkich przesłanek z art. 32 ZEP, zajmując stanowisko prokuratora. Powód zarzucił również naruszenie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 124, poz. 782 ze zm.) przez uznanie, że nie nabył prawa do renty, zajmując stanowisko prokuratora. Zarzucił także naruszenie art. 32 ust. 1 ZEP w związku z art. 8 ust. 1 Konstytucji przez nierówne traktowanie prokuratorów, których stosunki pracy wygasły, w zakresie nabycia prawa do uposażenia w stanie spoczynku. W uzasadnieniu kasacji powód wywiódł w szczególności, że zachorował w czasie zatrudnienia na stanowisku prokuratora i od 18 lipca 1990 r. do 29 marca 1991 r. nieprzerwanie chorował, pobierając początkowo wynagrodzenie, a następnie zasiłek chorobowy, które to okresy należy traktować łącznie jako okres zasiłkowy. Okres choroby przypadał na okres zatrudnienia, a następnie na okres równorzędny z okresem zatrudnienia. Sąd drugiej instancji, zdaniem powoda, błędnie ocenił, że okresu równorzędnego nie można utożsamiać z okresem zatrudnienia, podczas gdy należy je traktować jako okresy "tożsame". Zdaniem powoda, w okresie równorzędnym należy go traktować tak, jakby w dalszym ciągu zajmował stanowisko prokuratora. Zdaniem powoda, błędny jest także pogląd, że jego inwalidztwo powstało od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego. Organ rentowy nie żądał ustalenia powstania inwalidztwa po okresie zatrudnienia. Okoliczność, że Komisja do spraw Inwalidztwa uznała, iż inwalidztwo powstało od końca świadczeń, nie oznacza, że nie powstało ono w okresie zatrudnienia. Jego schorzenia nasilały się w okresie zatrudnienia. Istotne jest bowiem kiedy inwalidztwo powstało, a nie kiedy je stwierdzono. Powód uważa, że Sąd drugiej instancji naruszył konstytucyjną zasadę równości praw. Sąd podzielił bowiem pogląd Ministra Sprawiedliwości, dzielący prokuratorów, których stosunki pracy wygasły, na trzy grupy z punktu widzenia nabycia prawa do uposażenia w stanie spoczynku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawową kwestią prawną w sprawie była wykładnia art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 124, poz. 782). Zgodnie z nim, przepisy dotyczące przysługiwania uposażenia przeniesionemu w stan spoczynku sędziemu (odpowiednio prokuratorowi) mają zastosowanie do sędziów (prokuratorów), którzy uzyskali prawo do emerytury lub renty przed dniem wejścia w życie tej ustawy (czyli przed dniem 1 stycznia 1998 r.), jeżeli prawo to nabyli zajmując stanowisko sędziego lub prokuratora. Istota rzeczy sprowadza się do wykładni pojęcia nabycie prawa do emerytury lub renty, w powiązaniu z warunkiem, aby nastąpiło to w czasie zajmowania stanowiska sędziego lub prokuratora. Ustawa z dnia 28 sierpnia 1997 r. nie uregulowała samodzielnie kwestii powstania prawa do świadczeń emerytalnych i rentowych oraz nie określiła chwili nabycia prawa do renty. Czyniła to obowiązująca wówczas ustawa z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, którą należy stosować do powoda, ponieważ jego uprawnienia do świadczeń emerytalnych i rentowych do dnia 1 stycznia 1998 r. podlegały powszechnemu systemowi zaopatrzenia emerytalnego pracowników. Zgodnie z art. 76 ZEP prawo do świadczeń określonych w tej ustawie powstawało z dniem spełnienia się wszystkich warunków wymaganych do nabycia prawa, a jeżeli pracownik pobierał zasiłek chorobowy, prawo do emerytury lub renty inwalidzkiej powstawało z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku. Jak wynika z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji i zaakceptowanych przez Sąd drugiej instancji, których kasacja nie kwestionuje, powód pobierał zasiłek chorobowy do 29 marca 1991 r., a zatem zgodnie z art. 76 ZEP nabył prawo do renty inwalidzkiej z dniem 30 marca 1991 r. Ustawa o ZEP wyraźnie odróżniała termin powstania prawa do świadczeń w niej przewidzianych (art. 76) od terminu powstania prawa do wypłaty tych świadczeń (art. 99 -104). Prawo do świadczeń powstawało z mocy ustawy z dniem spełnienia się wszystkich warunków wymaganych do nabycia prawa, a nie z mocy decyzji organu rentowego, która miała charakter deklaratoryjny. Nie można więc, zarówno ze względów prawnych, jak i faktycznych, podzielić poglądu powoda, że prawo do renty inwalidzkiej nabył w czasie zajmowania stanowiska prokuratora, ponieważ już wówczas spełnił wszystkie ustawowe warunki do uzyskania prawa do renty, a tym samym spełnił również warunki do uzyskania z dniem 1 stycznia 1998 r. uposażenia w stanie spoczynku na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. Przepis art. 76 ZEP wyraźnie rozgraniczał warunki wymagane do nabycia prawa do świadczenia rento-

wego od przesłanki decydującej o powstaniu prawa do takiego świadczenia, stanowiąc, że prawo to powstaje z dniem zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, jeżeli pracownik taki zasiłek pobierał (również po ustaniu zatrudnienia). Wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że pomimo spełnienia wszystkich warunków do nabycia prawa do renty inwalidzkiej (określonych w art. 32-33 ZEP), prawo do tego świadczenia nie powstawało podczas pobierania zasiłku chorobowego. W świetle art. 76 ZEP prawo powoda do renty inwalidzkiej powstało z dniem 30 marca 1991 r., tj. z dniem zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, chociażby nawet warunki do nabycia tego prawa przewidziane w art. 32-33 ZEP powód spełnił wcześniej. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 czerwca 1995 r., II URN 56/94 (OSNAPiUS 1995 nr 24, poz. 302), stwierdzając, że prawo do emerytury powstaje z dniem zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, chociażby pracownik pobierający ten zasiłek spełniał już wcześniej wszystkie warunki wymagane do nabycia tego prawa. Również z innych względów nie można przyjąć, aby powód nabył prawo do renty przed dniem 30 marca 1991 r. Powstanie inwalidztwa jest faktem, którego ustalenie stanowi podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Powód w kasacji nie kwestionuje faktów przez zarzut naruszenia odpowiednich przepisów postępowania. Dlatego też Sąd Najwyższy związany jest ustaleniem faktycznym, że inwalidztwo powoda powstało z dniem zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, a takie ustalenie, jako podstawę swego rozstrzygnięcia, przyjął Sąd drugiej instancji. Ustalenie tego Sąd drugiej instancji dokonał na podstawie orzeczenia Komisji do spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia. Orzeczenie to z jednej strony ma walor prawny, ale też oznacza przyjęcie pewnego faktu i jako dowód stanowi podstawę ustaleń Sądu. Nie można przyjąć (tak jak wywodzi powód), że inwalidztwo powstaje już z chwilą rozpoczęcia się pewnych procesów chorobowych. Inwalidztwo powstaje w określonym momencie, w którym procesy chorobowe doprowadzą do określonego prawem skutku. Wcześniej można mówić tylko o procesach chorobowych, które mogą prowadzić do inwalidztwa, a nie o jego istnieniu. Ustalenie Sądu drugiej instancji w tym zakresie było zgodne z przepisami procedury, a w prawnym aspekcie orzeczenie Komisji nie naruszało odpowiednich przepisów prawa. Nie tyle chodzi przy tym o wskazane w kasacji przepisy rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 5 sierpnia 1983 r., co o art. 25 ust. 2 ZEP, według którego, jeżeli nie ma możliwości ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, natomiast ustalono okres, w którym niezdolność do pracy powstała, za datę powstania niezdolności przyjmuje się

datę końcową tego okresu. Przepis ten tworzy więc rodzaj domniemania prawnego, potwierdzając zresztą, że inwalidztwo w znaczeniu prawnym powstaje w określonym momencie (dacie). Skoro więc w przypadku powoda Komisja ustaliła, że jego inwalidztwo powstało w pewnym okresie, to słusznie stwierdziła (co Sąd drugiej instancji przyjął jako element stanu faktycznego), że inwalidztwo powoda powstało w ostatnim dniu tego okresu (w tym przypadku w dniu zaprzestania przez powoda pobierania zasiłku chorobowego). W dniu tym powód nie zajmował stanowiska prokuratora - przez co należy rozumieć pozostawanie w stosunku pracy na tym stanowisku - gdyż jego stosunek pracy wcześniej wygasł. Przepis art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. jest przepisem szczególnym, którego wykładnia musi być ścisła. Skoro dotyczy on "zajmowania stanowiska", to nie może być to pojęcie rozumiane rozszerzająco, w sposób prowadzący do uznania, że stanowisko prokuratora można zajmować także po rozwiązaniu stosunku pracy. Dlatego też wywody kasacji dotyczące zrównania okresu pobierania zasiłku chorobowego z okresem zatrudnienia nie mogą być uznane za prawidłowe. Rozumowanie przedstawione przez powoda jest prawidłowe na tle przepisów ubezpieczenia społecznego, z punktu widzenia nabycia prawa do świadczeń z tego tytułu. Taki rodzaj wykładni nie może być natomiast odniesiony do nabycia szczególnego uprawnienia do uposażenia w stanie spoczynku i to w stosunku do osób, które przeszły na emerytury lub renty przed dniem wejścia w życie przepisów ustanawiających takie świadczenie.

Przedstawiona powyżej wykładnia była już wyrażana w dotychczas niepublikowanych orzeczeniach Sądu Najwyższego, np. w wyroku z dnia 17 lutego 2000 r., I PKN 543/99. W sprawie tej Sąd Najwyższy ze względu na zakres zarzutów nie zajął się szerzej kwestią związku między rozwiązaniem (wygaśnięciem) stosunku pracy prokuratora a nabyciem prawa do renty przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. Sąd Najwyższy zaznaczył jednak, że ustanie (wygaśnięcie) stosunku pracy z prokuratorem z mocy ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o zmianie ustawy o Prokuraturze PRL nie miało jakiegokolwiek związku z jego wiekiem lub stanem zdrowia ani ze spełnieniem przez niego warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia rentowego. Stosunek pracy prokuratora wygasł bowiem z mocy prawa z dniem 30 września 1990 r. w związku z niepowołaniem na stanowisko prokuratora w terminie do dnia 30 czerwca 1990 r. Kwestia ta wymaga w niniejszej sprawie rozwinięcia w związku z podniesionym w kasacji zarzutem naruszenia przepisów ustanawiających zasadę równości wobec prawa. Powód uważa, że zasada ta została

naruszona, gdyż odmówiono mu prawa do świadczenia, mimo że jest w sytuacji prawnej takiej samej jak osoby, którym prawo to przyznaje się. Wymaga to analizy wszystkich przesłanek nabycia prawa do uposażenia w stanie spoczynku osób, które przeszły na emeryturę (rentę) przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. W tym zakresie należy przede wszystkim stwierdzić, że art. 6 ust. 1 tej ustawy nie jest przepisem samodzielny. Stanowi on bowiem, że przepisy art. 71¹ § 2 i 4 Prawa o ustroju sądów powszechnych (USP), mają zastosowanie do sędziów i odpowiednio do prokuratorów, którzy uzyskali prawo do emerytury lub renty przed dniem wejścia w życie tej ustawy, jeżeli prawo to nabyli zajmując stanowisko sędziego lub prokuratora. Oprócz przesłanek zawartych w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. (uzyskanie prawa do emerytury lub renty przed dniem jej wejścia w życie, jeżeli prawo to nabyli zajmując stanowisko sędziego lub prokuratora) konieczne jest odpowiednie zastosowanie art. 71¹ § 2 i 4 USP, a więc spełnienie przesłanek zawartych w tych przepisach. Zgodnie z art. 71¹ § 2 USP, sędziemu, przeniesionemu w stan spoczynku z powodu wieku, choroby lub utraty sił, przysługuje uposażenie w wysokości 75% wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkiem za wysługę lat, pobieranego na ostatnio zajmowanym stanowisku. Przepis ten w sposób niewątpliwy łączy nabycie prawa do uposażenia w stanie spoczynku z określonym związkiem między rozwiązaniem stosunku pracy a wiekiem lub stanem zdrowia. Przeniesienie w stan spoczynku (rozwiązanie stosunku pracy) ma nastąpić z powodu wieku, choroby lub utraty sił. Istnieć musi więc związek przyczynowy między przeniesieniem w stan spoczynku a wiekiem lub stanem zdrowia sędziego. Inaczej mówiąc, tylko wówczas sędzia nabyte prawo do uposażenia spoczynkowego, jeśli przeniesienie go w stan spoczynku nastąpiło z powodu wieku lub stanu zdrowia. Odpowiednie zastosowanie tego przepisu do osób, które przeszły na emeryturę (wiek) lub rentę inwalidzką (choroba, utrata sił) przed wejściem ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. oznacza, że konieczną przesłanką nabycia przez nie prawa do uposażenia spoczynkowego było rozwiązanie stosunku pracy (obecnie przejście w stan spoczynku) z powodu uzyskania prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej. Między rozwiązaniem stosunku pracy a uzyskaniem prawa do emerytury lub renty musiał więc istnieć związek przyczynowy. Inaczej mówiąc, jeżeli rozwiązanie (wygaśnięcie) stosunku pracy sędziego (prokuratora) przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. nie nastąpiło z powodu uzyskania (w związku przyczynowym z uzyskaniem) prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej, to nie nabył on prawa do uposażenia w stanie spoczynku.

Ponieważ w przypadku powoda nabycie prawa do renty nie nastąpiło w czasie zajmowania przez niego stanowiska prokuratora ani bezpośrednio po zakończeniu zajmowania tego stanowiska (w sytuacji gdy zakończenie zajmowania stanowiska pozostawało w związku przyczynowym z nabyciem prawa renty) to słusznie Sądy obu instancji uznały jego powództwo za bezzasadne.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 393¹² KPC.

=====